

Ο δὸν Ζουάν ἐξηκολούθει καταδιώκων αὐτὴν διὰ τοῦ ἀπεχθοῦς ἔρωτός του· ἀλλ' ἐκείνη ἀναπτύχασα ἀκαταδάμαστον τόλμην ἐν τῇ ἐσχάτῃ αὐτῆς ἀπελπισίᾳ, ἀπώθησεν αὐτὸν μετ' ἀγανακτικῆς, καὶ ἔφθασε μάλιστα ἕως ν' ἀντισταθῇ καὶ εἰς αὐτὸν τὸν ἀδελφόν της. Ἐφάνερωσε καθαρῶς εἰς τοὺς χαμερπεῖς καὶ ἀποτροπαίους ἐκείνους τὴν ὁποίαν τῇ ἐνέπνεον φρίκην, καὶ τὴν ἀμετάτρεπτον αὐτῆς ἀπόφασιν τοῦ ν' ἀποθάνῃ μᾶλλον ἢ νὰ γείνῃ σύζυγος τοῦ δὸν Ζουάν. Οἱ δῆμιοι οὗτοι, βλέποντες ματαιουμένους ὅλας αὐτῶν τὰς ἐλπίδας, προσέφυγον εἰς ἄλλα σκληρότερα μέτρα. Ἡ δυστυχὴς νῆα ἐκλείσθη ἐντὸς φυλακῆς, καθιδρίσθη, καὶ δὲν ἠρυθρίασαν νὰ μεταχειρισθῶσι καὶ αὐτὴν τὴν βίαν ὅπως τιμωρήσῃ τὴν ἐπιμονὴν της. Ὅλα δὲ ταῦτα τὰ βασανιστήρια ἐνούμενα μετὰ τὴν ἀγωνίαν ἣν τῇ ἐπροξέειν ἡ καταστροφὴ τοῦ ἔραστοῦ της, παρήγαγον μετ' οὐ πολὺ ὀλεθριώτατα ἀποτελέσματα· διότι μόλις παρήλθε μὴ ἐβδομάς μετὰ τὸν θάνατον τοῦ δὸν Πέτρου, καὶ ἡ πολυπαθὴς Ζώρα ἠκολούθησεν αὐτὸν εἰς τὸν τάφον. Συντριβέντος οὕτω πῶς τοῦ μόνου δεσμοῦ ὅστις ἔκρινε τὰ δύο τέρατα, ὁ δὸν Ζουάν ἀπεφάσισε ν' ἀπέλθῃ τοῦ στρατοπέδου, καὶ νὰ ζητήσῃ ἀλλοχοῦ τὴν τύχην τὴν ὁποίαν ἐντυχῆα ἀπώλεσεν· ὁ δὲ Ἀβὲν Ἰακώβ ἀφῆκεν αὐτὸν χωρὶς οὐδὲ τὴν ἐλαχίστην νὰ δοκιμάσῃ λύπην, διότι ἀπελπισθεὶς πλέον νὰ κυριεύσῃ τὴν Γαρίφαν, ἔβλεπεν ὅτι οὐδεμίαν εἶχεν ἀνάγκην τῆς συνδρομῆς του. Ἐν τούτοις ἔκαμε καὶ τελευταίαν ἀπόπειραν, ὅπως δυνήθῃ νὰ γείνῃ κύριος τῆς πόλεως, ἀλλὰ ἡ ἀγρυπνία τοῦ δὸν Ἀλόνζου προσσχὲν ἐματαίωσε καὶ τὴν ὑστέραν ταύτην προσπάθειαν. Ἐπὶ τέλος ὁ Ἀβὲν Ἰακώβ, μαθὼν ἐκ πείρας ὅτι πρέπει νὰ φοβῆται τὴν ἀνδρείαν Γουσμάνου τοῦ Καλοῦ, ἔλυσε τὴν πολιορκίαν, καὶ ἀπεσύρθη εἰς τὴν Ἀφρικὴν κατῆσχυμένος καὶ λυσσῶν.

Ἡ ὑπεράσπις αὕτη τῆς Γαρίφας ἐδόξασε διὰ πικρὸς τὸν γενναῖον ταύτης φρούραρχον. Ἡ φήμη τῆς θυσίας τὴν ὁποίαν ὁ Γουσμάνος ἔκαμε καὶ ἡ γενναία αὐτοῦ διαγωγὴ διερκούσης τῆς πολιορκίας, διεδόθη καθ' ἅπασαν τὴν Ἰσπανίαν. Ὁ βασιλεὺς Σάγχος, προθυμούμενος νὰ ἐκφράσῃ αὐτῇ τὴν εὐγνωμοσύνην του, τῷ ἔγραψεν ἐπιστολὴν δι' ἧς συγχρόνως συνεχάρετο καὶ συνελυπεῖτο αὐτὸν, καὶ ἔλεγεν ὅτι μόνῃ ἡ ἀσθένεια τὸν ἐμπόδιζε τοῦ νὰ ὑπάγῃ νὰ προῦπαντήσῃ τὸν εὐγενέστερον τῶν Καστιλιανῶν τὸν προσεκάλει δὲ εἰς τὴν αὐλήν του.

Γουσμάνος ὁ Καλὸς ὑπῆρξεν ὁ πρῶτος ἀρχὼν τοῦ Ἀγίου Λουκά τῆς Βαρκελόνης, καὶ ὁ δημιουργὸς τοῦ οἴκου τῆς Μεδίνης Σιδωνίας, δικαίως κυχωμένος ἐπὶ τῇ τοσοῦτον εὐγενείᾳ αὐτοῦ κατὰγωγῇ. Ὁ θάνατος τοῦ Γουσμάνου δὲν ὑπῆρξεν ὀλιγώτερον ἐνδοξος τοῦ λοιποῦ θείου του· διότι σταλαῖς ἵνα πολιορκήσῃ τὴν Κάλπην (Gibraltar) ἐκυρίευσεν αὐτὴν μετὰ πεισματωδεστάτην ἀντίστασιν. Καὶ αὕτη εἶναι ἡ τελευταία ὑπηρεσία τὴν ὁποίαν προσέφερεν εἰς τὴν πατρίδα του, πρῶτον ἐνδόξως.

Τοιοῦτος ἦτον ὁ Ἀλόνζος Πέρες δὲ Γουσμάνος ὁ ἐπὶ νομινζόμενος Καλὸς, ὅστις ὑπῆρξεν εἰς τῶν ἐν-

δοξοτέρων ἡρώων τῆς Ἰσπανίας. Ἡ μνήμη αὐτοῦ λέγει ὁ Κουϊντίνας, ἐμπνέει εἰς ἡμᾶς σέβας-ὅμοιον ἐκείνου τὸ ὁποῖον αἰσθανόμεθα πρὸς τοὺς ἐνδοξοτέρους ἡρώας τῆς ἀρχαιότητος, τὸν Σκηπίωνα καὶ Ἐπαμινώνδα, τὸ δ' ὄνομά του ὅπερ ἀναμνηστικῶς ἀκραιφνέστατον φιλοπάτριδα, προφέρεται πάντοτε καὶ παρὰ πάντων μετὰ βαθύος σεβασμοῦ.

ΘΕΑΤΡΙΚΗ ΠΑΡΑΣΤΑΣΙΣ

Ἑλληνικοῦ δράματος ἐν Γαλλίᾳ.

(Ἀπόσπ. ἐπιστολῆς ἐκ Παρισίων.)

—ooo—

... Τὸ παρελθὸν ἔτος, καθ' ὅσον ἐνθυμούμαι, ἐδημοσίευσεν ἡ Πανδώρα τὰ περὶ τῆς παραστάσεως τῆς Ἑκάτης ἐν τῇ κατὰ τὴν Κωνσταντινούπολιν νήσῳ Χάλκῃ ὑπὸ τῶν μαθητῶν τῆς αὐτόθι ἐμπορικῆς σχολῆς. Εἰ, ὅπως ἔλεγε τότε ἡ Πανδώρα, ἐπέτυχεν ἡ παράστασις, τὸ πρᾶγμα δὲν εἶναι παράδοξον, διότι οἱ παραστήσαντες ἦσαν Ἕλληνες· ἀξιοθαύμαστον εἶναι ὅτι τοιαύτη τις παράστασις ἐγένετο ἐν τῇ Γαλλίᾳ ὑπὸ ὑποκριτῶν ξενοφώνων, καὶ εὐδοκίμησεν. Ἰδοὺ τί ἀναγινώσκω ἐν τινι ἐφημερίδι·

« Τῇ ἐσπέρᾳ τῆς 25(13) Ἰουλίου οἱ μαθηταὶ τοῦ ἐν Αὐρηνλίας ἱερατικοῦ σχολείου παρέστησαν ἑλληνιστὶ ἐν τῇ ἀρχιεπισκοπῇ τὸν Οἰδίποδα ἐπὶ Κολωνῶ τοῦ Σοφοκλέους.

« Ἀπὸ τῆς 7 ὥρας ἡ μεγάλη αἴθουσα ἦν πλήρης· καὶ ὁμοῦς τοσοῦτον ἦν ἔτι τὸ περὶ τὴν εἴσοδον συμπιεζόμενον πλῆθος, ὥστε ὁ θόρυβος κατεκάλυψε τοὺς πρῶτους ὑπὸ τῶν ὑποκριτῶν ἀπαγγελθέντας στίχους. Ἦν δὲ μετὰ τῶν προσκεκλημένων καὶ οἱ ἐπίσκοποι Αὐρηνλίας καὶ Τορόνων, ὁ τε Villemain καὶ S. Marc Girardin καὶ Patin καὶ Hase καὶ Lenormant καὶ Reignier καὶ Ingres καὶ ἄλλοι ἐκ τῶν ἐγκρίτων τῆς Γαλλίας. Παρατηρήθη δὲ ἡ ἀπουσία τῶν K. Cousin, Egger, Guignaud καὶ Boissonade, τῶν σοφῶν τούτων φίλων τοῦ ἑλληνισμοῦ. Περὶν προσέτι καὶ ὁ πρόεδρος τοῦ ἐν Ἀθήναις Ἀρείου Πάγου ἀποδημῶν νῦν ἐν Παρισίοις.

« Τὰ χορικά μέλη ἐφάλησαν κατὰ τὴν σοβαρὰν μουσικὴν τοῦ Mendelssohn, τὸ δ' ὅλον δράμα τοσοῦτον ἐπέτυχεν, ὥστε οἱ παρόντες καὶ μέχρι δακρύων συνεκινήθησαν. « Ἐχετε θεάτρον εὐρύτερον, εἶπεν ὁ K. Villemain, περιλαμβάνον ὡς τὰ ἀρχαῖα τρισημῖον θεατράς, φωτιζόμενον ὑπὸ τοῦ φωτός τοῦ ὠραιοῦ τῆς Ἑλλάδος οὐρανοῦ, παριστῶν σκηνὴν μαγίστην, τοποθεσίαν ποιητικὴν, καὶ ὅψεσθε τὸ μαγικὸν τῆς τραγωδίας ταύτης. »

Ἐνῶ δὲ ἀνεγίνωσκον ταῦτα ἐλθόντις τῶν ὁμο-

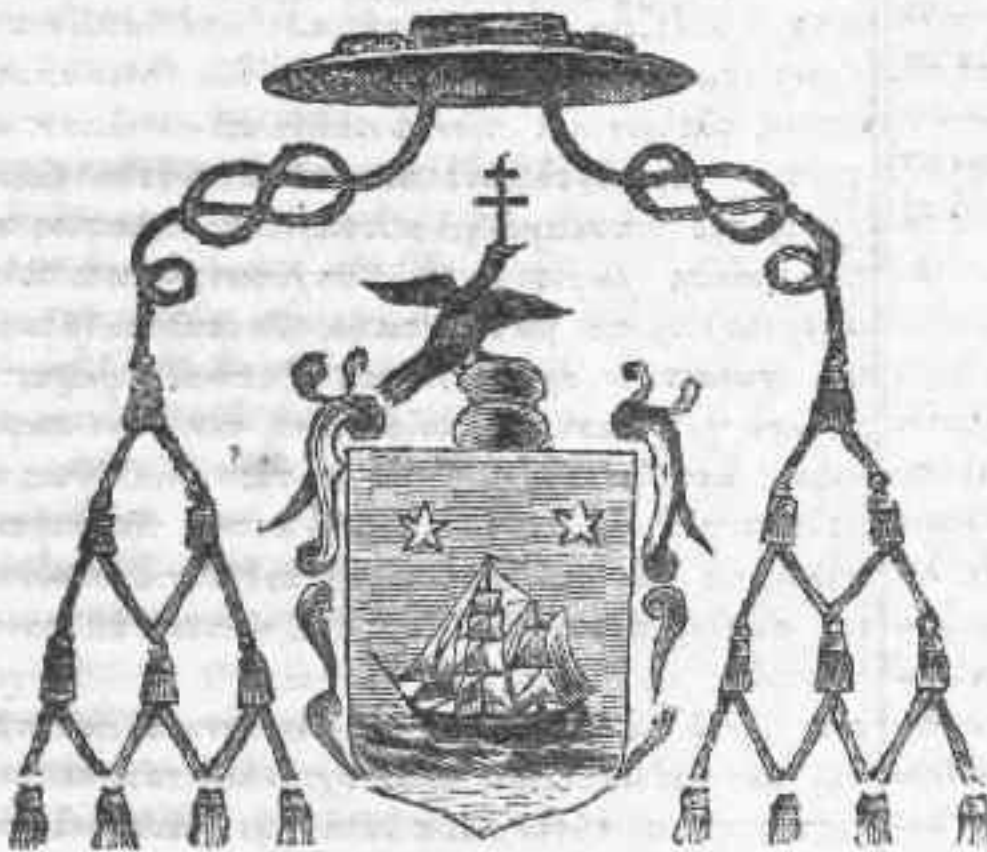
γενῶν μοι εἶπεν ὅτι ἐρημεῖς ἐκ τῶν ἡμετέρων κατέ-
κρινε τὴν σύστασιν θεάτρου Ἑλληνικοῦ ἐν Ἀθή-
ναις. Τὸ κατ' ἐμὲ, φοβῶμαι μὴ δὲν ἐνόησε καλῶς
τὸν γράψαντα ὁ φίλος μου· διότι, πῶς εἶναι δυνα-
τὸν Ἕλληνα λόγιος καὶ οἶλος τῆς πατρίδος, ν' ἀπο-
κρούῃ τὸ σχολεῖον ἐκεῖνο ἐν ᾧ καὶ ἡ δραματικὴ
ποίησις ἀναπτύσσεται καὶ τελειοποιεῖται, καὶ ἡ γλῶσ-
σα ρυθμίζεται καὶ τὰ ἥθη διορθοῦνται; Ζητήσατε τὰ
τονισθέντα μῆλη τοῦ Οἰδίουδος, καὶ παραστήσατε

αὐτὸν καὶ ὑμεῖς ἐν Ἀθήναις. Οὐδεμίαν δὲ ἔχω ἀμφι-
βολίαν ὅτι ἡ δοκιμὴ ὑπερτερήσῃ τὰς ἐλπίδας ὑμῶν,
καὶ ὅτι εὐδοκιμήσετε πλέον τῶν ἐνταῦθα· διότι
ἀνώτεροι μὲν τὴν τέχνην εἰσὶν οἱ Ἕλληες τῶν ἡμε-
τέρων ὑποκριτῶν, ἐνθερμότεροι ὅμως ἡμεῖς τὸ αἰ-
σθημα παριστάνοντες ἔργον ἔξοχον τῶν ἰδίων πα-
τέρων

M. N. Δ.

ΠΕΡΙ ΟΙΚΟΣΗΜΩΝ.

—000—



Α'.

Τὸ ὑπὸ στοιχ. Α'. ἀνήκει τῇ ἐξ Ἰταλίας
καταγομένη οἰκογενεῖα Κουκούλλα (Cuculla)
φέρει δὲ ἐπὶ μὲν τοῦ θυρεοῦ σταυρὸν ἀρχιε-
πισκοπικόν, καὶ ἄνωθεν τούτου ἱερατικὸν πῖ-
λον, ἐκατέρωθεν δὲ θυσάνους δέκα δηλοῦντας
τὸν βαθμὸν τοῦ νῦν Μητροπολίτου τῆς ἐν
Νάξῳ Δυτικῆς ἐκκλησίας Κ. Φραγκίσκου Κου-
κούλλα. Σημειωτέον δὲ ὅτι ἀπὸ τῆς Ἑνε-
τοκρατίας οἱ τῆς Νάξου Δυτικοὶ ἐπίσκοποι
φέρουσι τίτλον Ἀρχιεπισκόπου Παροναξίας
(Naxosensis) καὶ Μητροπολίτου παντὸς
Αἰγαίου Πελάγους.

Τὸ δὲ ὑπὸ στοιχείον Β'. ἀνήκει τῇ ἐξ Ἑ-
νετίας καταγομένη οἰκογενεῖα Βαρότση (Ba-
rozzi), τῇ πρότερον μὲν ἐν Κρήτῃ, εἴτα δὲ
ἐν Νάξῳ ἀποκατασταθείσῃ.

Ι. ΔΕ-ΚΙΓΑΛΛΑΣ.



Β'.

ΧΕΙΡΟΓΡΑΦΑ.

—000—

Σήμερον δημοσιεύομεν ἀποσπάσματα ἐξ ἐτέ-
ρου τινὸς τῶν παρὰ τῷ Κυρίῳ Σ. Κόμνῳ εὑρισκο-
μένων ἀρχαίων χειρογράφων, (Ἴδε συνδ. Πανδῶρ.
174 σ. 143) τῆς Ἀριθμητικῆς Εἰσαγωγῆς Νικομά-
χου τοῦ Γερασίου, διηρημένης εἰς βιβλία δύο
καὶ ἐπομνηματισμένης διεξοδικῶς ὑπὸ τοῦ φιλο-
σόφου Πρόκλου. Σέγκεται δὲ τὸ τεῦχος ἐκ σε-
λίδων 274, ἡ σελὶς ἐκ στίχων 26, ὁ δὲ στίχος
ἐκ στοιχείων περίπου 30. Καὶ τὸ μὲν ζεῖμενον
τοῦ Νικομάχου, ὡς ἐλάχιστον μέρος ἀπαταλὸν
τοῦ ὅλου τεύχους, ἐπάρχει ἐκδομένον· ἡ τε-
λευταία ἐκδοσις εἶναι ἡ ἐν Λειψίᾳ ὑπὸ Φρειδερί-
κου Ἀστίου. Οἱ δὲ διεξοδικοὶ ἐπομνηματισμοὶ τοῦ
Πρόκλου εἰσὶν ὅλως ἀνέκδοτοι. Κατὰ τὸν Φαβρί-
κιον ἔρ μόνον χειρόγραφον αὐτῶν σώζεται ἐν τῇ
Β. βιβλιοθήκῃ τῶν Παρισίων· ὥστε δεῦτερον εἶ-
ναι τὸ ἐν Ἀθήναις. Φαίνεται δὲ ὅτι οἱ ἐπομνη-
ματισμοὶ οὗτοι τοῦ Πρόκλου ἦσαν ἀγνωστοὶ τῷ
Ἀστίῳ, διότι οὐδὲν περὶ αὐτῶν ἀναφέρει ἐν τῇ